

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 743²

Τοῦ πρωτομάρτυρος ἁγίου Στεφάνου
Τετάρτη 27 Δεκεμβρίου 2017 (2000)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἅγιος Στέφανος

φωτεινὸ ὑπόδειγμα πίστεως, ἀγαθοεργίας, λόγου καὶ μαρτυρίου

«Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως...» (Πράξ. 6,8)

Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μὲ ἓνα ἀνέκδοτο. Κάποιος ἄπιστος ἔλεγε· Ἐγώ, γιὰ νὰ πιστέψω ὅτι ὑπάρχει Θεός, θέλω ἀποδείξεις. Καὶ ἓνας πιστὸς τοῦ ἀπήντησε· Περίμενε. Κι ὅταν ὁ ἥλιος βασίλεψε καὶ φάνηκε στὸν οὐρανὸ τὸ πανόραμα τῶν ἄστρων, τοῦ λέει ὁ πιστὸς· Ποιὸς τὰ ἔκανε ὅλα αὐτά; Μία μόνο λογικὴ ἀπάντησις ὑπάρχει· Ὁ Θεός!

Ἄλλὰ πλὴν τοῦ φυσικοῦ οὐρανοῦ ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος οὐρανός. Τὸ λένε οἱ ὑμνογράφοι· «**Οὐρανὸς πολύφωτος ἢ Ἐκκλησία...**» (Κοντάκ. 13ης Σεπτ.). Καὶ σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν οὐρανὸ ὑπάρχουν ἄστρα, ἄστρα πνευματικά. Ποιὰ εἶνε αὐτά; Εἶνε οἱ ἅγιοι, εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καὶ –γιὰ νὰ ἔρθουμε στὸ θέμα– ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀστέρια εἶνε ὁ πρωτομάρτυς **Στέφανος**. Ἀστέρι, ποὺ λάμπει μὲ τὴν πίστι του, μὲ τὴν ἀγαθοεργία του, μὲ τὴ διδασκαλία του, μὲ τὸ μαρτύριό του. Νὰ τὰ ἀναλύσουμε αὐτά;

● Λάμπει πρῶτον μὲ τὴν **πίστι** του. Τί πίστι; Πίστι θερμὴ, πίστι ἑκατὸ τοῖς ἑκατό· τέτοια πίστι εἶχε ὁ Στέφανος. Πίστευε ἀκράδαντα, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός, ὅτι φόρεσε σάρκα ἀνθρώπινη καὶ ἦρθε ἐδῶ στὴ γῆ. Πίστευε, ὅτι ἡ διδασκαλία του εἶνε ἀφθαστη. Πίστευε στὰ θαύματά του, στὴν σταύρωσι, στὴν ἀνάστασι, στὴν ἀνάληψί του. Πίστευε, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἔρθῃ καὶ πάλι «**κρῖναι ζώντας καὶ νεκρούς**», καὶ ὅτι «**τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος**» (Σύμβ. πίστ. 7).

● Λάμπει λοιπὸν ὁ Στέφανος μὲ τὴν πίστι του, ἀλλὰ λάμπει καὶ μὲ τὴν **ἀγαθοεργία** του. Πιστεύεις; «**Δειξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου**» (Ἰακ. 1,18). Ὁ Χριστιανὸς εἶνε σὰν δέντρο μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸ δέντρο φαίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς, ἀπὸ τὰ

ἀγαθὰ ἔργα του, ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις του. Ποιὲς ἐκδηλώσεις; Ὑψίστη ἐκδήλωσις εἶνε ἡ ἀγαθοεργία. Καὶ πῶς ἐξεδήλωνε τὴν ἀγαθοεργία ὁ Στέφανος; Ὑπῆρχε στὴν ἐποχὴ του κοινωνικὸ πρόβλημα. Ὑπῆρχαν πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἄνθρωποι ποὺ ὑπέφεραν, ὅπως καὶ μέχρι σήμερα ὑπάρχουν. Τὸ κοινωνικὸ ζήτημα δὲν ἔχει λυθῆ ἀκόμη. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τόσα ἀγαθὰ, ὥστε μποροῦν νὰ ζήσουν μ' αὐτὰ χίλια χρόνια. Καὶ ὑπάρχουν πάμπτωχοι ἄστεγοι, ποὺ δὲν ἔχουν ψωμί νὰ φᾶνε. Ζοφερὴ ἡ εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότητας. Μερικοί, ὡς εὐκολὴ λύσις, βρῆκαν καὶ λένε·

–**Νὰ μὴ γεννοῦν** οἱ γυναῖκες παιδιά. Δὲν μπορεῖ πλέον ἡ γῆ νὰ τὰ θρέψῃ. Ὁ πληθυσμὸς ἔφτασε τὰ 5 δισεκατομμύρια κόσμος...

Τί ἀπέδειξε ὅμως ἡ ἐπιστήμη; Ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ, μὲ τὰ ἀγαθὰ ποὺ ἔχει, μπορεῖ νὰ θρέψῃ διπλάσιο πληθυσμό. Ἄλλοῦ λοιπὸν βρίσκεται ἡ πληγὴ. Ἡ πληγὴ εἶνε στὴν **ἄνιση κατανομὴ** τῶν ἀγαθῶν.

Φάρμακο ριζικὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ ἐφάρμοσε ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ διακόνους ποὺ ἐξέλεξε ἡ μικρὴ χριστιανικὴ κοινότης τῶν Ἱεροσολύμων γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ σάρκα. Καὶ γι' αὐτὸ τί ἔκανε ἡ Ἐκκλησία; Ἔκανε κοινὸ συσσίτιο. **Μία τράπεζα γιὰ ὅλους**, μικροὺς καὶ μεγάλους. Καὶ ἔμεναν ὅλοι ἱκανοποιημένοι καὶ δόξαζαν τὸ Θεό. Ἔτσι ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Ὁρθῶς δὲ εἶπε ὁ ἀείμνηστος ἀπὸ Τραπεζοῦντος Χρυσανθος, ὅτι· Ἐὰν πιστεύσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἐφαρμόσουν τὸ Εὐαγγέλιο, τότε μόνο θὰ δημιουργηθῇ ἡ ἰδεώδης κοινωνία.

● Λάμπει ἀκόμα ὁ ἅγιος Στέφανος μὲ τὸ **λόγο** του. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει δύο πεῖνες. Ἡ μία πεῖνα εἶνε ὑλική. Τέτοια πεῖνα ἔχουν καὶ τὰ

ζῶα. Πεινάει τὸ κοράκι, τὸ λιοντάρι, ὁ λύκος, ἀλλ' ἅμα φᾶνε ἡσυχάζουν. Ὁ ἄνθρωπος; Ὁταν φάη θὰ ἡσυχάσῃ; Ὁχι. Πλὴν τῆς φυσικῆς πείνας, πεινάει τὸν Θεό· καὶ ὅποιος δὲν πεινάει τὸν Θεό, εἶνε κτῆνος. «*Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος...*» (Δευτ. 8,3 = Ματθ. 4,4). Γι' αὐτὸ ὁ Στέφανος δὲν προσέφερε μόνο συσσίτιο ὑλικό· προσέφερε καὶ συσσίτιο πνευματικό, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Δίδασκε τὸ λαό. Καὶ τὸν ἄκουγαν πολλοί.

Ὅλοι τὸν ἄκουγαν; Ὁχι ὅλοι. Ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἐδίδαξε, τὰ ἀθάνατά του λόγια, καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι τὸν μίσησαν. **Ἐκανε λοιπὸν καὶ ὁ Στέφανος ἐχθρούς.** Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πίστευαν μαζεύτηκαν, ἑκατὸ διακόσοι τρακόσοι..., καὶ ἀντέλεγαν· «οὐ με πείσεις, κἄν με πείσης». Ἀντέλεγαν συνεχῶς. Φαντασθῆτε τώρα· ἓνας ὁ Στέφανος, κι αὐτοὶ πεντακόσοι. Καὶ τί ἔγινε; Νὸκ ἄουτ! Ὅπως στὰ ἀθλήματα νικάει ἓνας, ὁ καλύτερος ἀθλητής, ἔτσι κ' ἐδῶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόλλησε στὸν τοῖχο ὁ ἓνας, ὁ Στέφανος.

Ναί. Ὅποιος πιστεύει στὸ Θεό, ἔχει μέσα του ἀλήθεια. Καὶ **ἡ ἀλήθεια νικᾷ τὸ ψέμα.**

● Λάμπει τέλος ὁ Στέφανος καὶ μὲ τὸ **μαρτύριό** του. Στὸ λόγο του, ἔφτασε σ' ἓνα κρίσιμο σημεῖο. Τοὺς μιλοῦσε εἰρηνικά. Ἄλλ' ὅταν εἶδε τὴ σκληροκαρδία, τὸ γογγυσμό, τὶς βλαστήμιες τους, ὅταν εἶδε νὰ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια, τότε ὁ λόγος του ἔγινε φωτιά κι ἀστροπελέκι. Καὶ τί τοὺς εἶπε· «Φονιάδες!...» (βλ. Πράξ. 7,52). Ταραχτήκαν αὐτοί. Ἄμα πῆς τὴν ἀλήθεια, κάνεις ἐχθρούς.

Τόλμησα κ' ἐγὼ κάποτε νὰ μιμηθῶ κατὰ τινὰ τρόπο τὸν ἅγιο Στέφανο, κ' ἔκανα πολλοὺς ἐχθρούς. **Φώναξα· «Φονιάδες!** Ὅσοι καὶ ὅσες εἶστε παντρεμένοι καὶ σταματήσατε στὰ δυὸ παιδιά, εἶστε φονιάδες! Τὸ ἔθνος σβήνει. Αὐτοκτονοῦμε. Θὰ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ νεκροθάφτες τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἔθνους. Τί ὠφελεῖ ποὺ ἔρχεστε στὴν ἐκκλησία; Τὰ χέρια σας στάζουν αἷμα...». Ἔτσι θὰ μιλοῦσε ὁ Στέφανος καὶ σήμερα ὁ πρωτομάρτυς, ὅπως μίλησε σ' ἐκείνους τότε.

Καὶ τοὺς εἶπε φονιάδες, γιατί **σκότωσαν τὸν πιὸ δίκαιο.** Ἐπάνω στὸν πλανήτη δὲν ἐμφανίσθηκε ἄνθρωπος πιὸ ἅγιος καὶ πιὸ ὑψηλὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Ναζωραῖο.

Ὅταν ἄκουσαν αὐτά, ἔτριξαν τὰ δόντια. Ἄρπαξαν λιθάρια, **τὸν λιθοβολοῦσαν**, κ' ἐκεῖνος φαινόταν σὰν ἄγγελος. Κάτω ἀπὸ βροχὴ λίθων, ὁ Στέφανος βρῆκε τὸ θάρρος νὰ μιμηθῆ τὸ Χριστό. Ὅπως ἐκεῖνος ἐπάνω στὸ σταυρὸ εἶπε **«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶ-**

δασι τί ποιούσι» (Λουκ. 23,34), ἔτσι καὶ ὁ Στέφανος εἶπε· **«Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»** (Πράξ. 7,60).

Τέτοιο τέλος εἶχε ὁ ἅγιος Στέφανος. Ὁ τίτλος του **«πρωτομάρτυς»** εἶνε ἡ μεγαλύτερη δόξα· εἶνε ὁ πρῶτος μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἄν ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας, θὰ δοῦμε ὅτι ἡ εἰκόνα εἶνε ζοφερή. Νὰ τὸν ἐξετάσουμε ἀπὸ πλευρᾶς πίστεως; Ποῦ εἶνε ἡ πίστι μας; Νὰ τὸν ἐξετάσουμε ἀπὸ πλευρᾶς ἀγαθοεργίας; Μικρὰ καὶ ἀσήμαντα εἶνε τὰ ἔργα μας· ψιχουλα. Νὰ τὸν ἐξετάσουμε ἀπὸ πλευρᾶς λόγου; Ποιὸς τιμᾷ πλέον καὶ ἐφαρμόζει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ; ἔχουμε ἀγάπη, συγχώρησι, στοργή;... Ὅλοι εἴμαστε πίσω καὶ σ' αὐτά. Νὰ τὸν ἐξετάσουμε καὶ ὡς πρὸς τὸν πόθο μαρτυρίου; Δειλία καὶ προδοσία μᾶς χαρακτηρίζουν.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητοί μου, **ἔχουμε ἐντολὴ νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς μάρτυρες** (βλ. Ἰησ. 43,10), ὁ καθένας μας νὰ γίνῃ μάρτυρας. Δὲν τελείωσε τὸ μαρτύριο. Ἔχουμε ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Χριστό. Τὰ τελευταῖα του λόγια ἦταν αὐτά. Ὅταν πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἀναλήψεως καὶ **«ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν»**, ρώτησαν οἱ μαθηταί· Γιατί μᾶς ἀφήνεις ὀρφανούς; Ποῦ πηγαίνεις, Κύριε; τί ἔχεις νὰ μᾶς πῆς γιὰ τὸ μέλλον;... Δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ τίποτε, παρὰ ἓνα μόνο· περιμένετε γιὰ νὰ λάβετε Πνεῦμα ἅγιο. Θὰ λάβετε **«δύναμιν ἐξ ὕψους»** (Λουκ. 24,49). Καὶ θὰ εἴστε μάρτυρες μου καὶ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ στὴν Ἰουδαία καὶ στὴ Σαμάρεια καὶ παντοῦ **«ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς»** (Πράξ. 1,8). Καὶ μέχρι σήμερα, μέχρι τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὑπάρχουν ἱεραπόστολοι, οἱ ὁποῖοι θυσιάζουν τὰ πάντα γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ.

Ἦ Κύριε, δός μας τὴν πίστι τοῦ ἁγίου Στεφάνου. Ἦ Κύριε, δός μας τὴν ἀγάπη καὶ ἀγαθοεργία ποὺ εἶχε ὁ ἅγιος Στέφανος. Ἦ Κύριε, δός μας τὸ λόγο τὸν καθαρὸ, κάνε οἱ ψυχές μας νὰ ποθοῦν τὸν θεῖο λόγο σου. Ἦ Κύριε, δός μας τὸν πόθο γιὰ μαρτύριο, τὸν πόθο νὰ μαρτυρήσουμε.

Αὐτὰ ἄς ζητοῦμε ἐμεῖς. Μὴν εἴμαστε ἀδιάφοροι. Μὴ μᾶς ἀπασχολοῦν μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα.

Εἶθε τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Στεφάνου **νὰ μᾶς ἐμπνέῃ καὶ νὰ μᾶς καθοδηγῆ**, κι ὅλες οἱ γλώσσες νὰ γίνουν κιθάρες ποὺ ἡμέρα καὶ νύχτα θὰ ὑμνοῦν τὸν Ἐνα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**